

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PRIIT PIKAMÄE
prednesené 10. marca 2022¹

Vec C-7/21

LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG
proti
CB,
DF,
GH

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Bezirksgericht Bleiburg (Okresný súd Bleiburg, Rakúsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Súdna právomoc a výkon rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach – Doručovanie súdnych a mimosúdnych písomností – Nariadenie (ES) č. 1393/2007 – Článok 8 – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Článok 45 ods. 1 písm. b) a článok 46 – Uznesenie vydané v členskom štáte a doručené do iného členského štátu len v jazyku prvého členského štátu – Právna úprava prvého členského štátu stanovujúca lehotu ôsmich dní na podanie námietky proti tomuto uzneseniu – Právo na spravodlivý proces – Článok 47 Charty základných práv Európskej únie“

I. Úvod

1. Predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Bezirksgericht Bleiburg (Okresný súd Bleiburg, Rakúsko) podľa článku 267 ZFEÚ, je výklad článku 18 prvého odseku ZFEÚ, článku 8 nariadenia (ES) č. 1393/2007², ako aj článkov 36 a 39 nariadenia (EÚ) č. 1215/2012³ v spojení s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a článkom 4 ods. 3 ZEÚ.

2. Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou LKW Walter Internationale Transportorganisation AG (ďalej len „žalobkyňa“) a CB a i. (ďalej len „žalovaní“), troma spoločníkmi rakúskej advokátskej kancelárie, ktorí zastupovali žalobkyňu v exekučnom konaní v Slovinsku. Vzhľadom na to, že žalovaní nepodali námietku proti exekučnému príkazu, ktorý bol žalobkyni doručený, v lehote ôsmich dní stanovenej slovinskou právnou úpravou, tento exekučný

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch (doručovanie písomností) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 (Ú. v. EÚ L 324, 2007, s. 79).

³ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).

príkaz sa stal právoplatným a vykonateľným, na základe čoho žalobkyňa musela zaplatiť pohľadávku určenú v uvedenom exekučnom príkaze. Za týchto okolností podala žalobkyňa na vnútroštátny súd proti žalovaným žalobu, uvádzajúc, že sú ako advokáti zodpovední za to, že slovinské súdy zamietli námietku, ktorú podali oneskorene. Žalobkyňa na tomto základe žiada o nahradenie sumy, ktorú musela zaplatiť v nadväznosti na exekučné konanie. Žalovaní na podporu svojej obhajoby uvádzajú, že predmetná slovinská právna úprava nie je v súlade s právom Únie z dôvodu, že nezabezpečuje účinné dodržiavanie práva adresáta súdnej písomnosti na obranu. Navyše sa domnievajú, že táto právna úprava je diskriminačná, pretože podľa nich umožňuje účastníkom konania so sídlom v Slovinsku získať neoprávnenú výhodu z osobitostí tejto právnej úpravy v porovnaní s účastníkmi konania, ktorí majú sídlo v iných členských štátoch.

3. Prejednávaná vec ponúka Súdnemu dvoru príležitosť rozvinúť svoju judikatúru týkajúcu sa súdnej spolupráce v občianskych veciach a predovšetkým v súvislosti s odosielaním súdnych a mimosúdnych písomností, ktoré musia byť doručené do iného členského štátu. Súdny dvor bude musieť podať výklad vyššie uvedených nariadení takým spôsobom, aby boli dosiahnuté ciele, ktoré sledujú, a to zlepšenie efektívnosti a rýchlosti súdnych konaní a zabezpečenie riadneho výkonu spravodlivosti, bez toho, aby došlo k oslabeniu účinného dodržiavania práva adresátov predmetných súdnych písomností na obranu.⁴ Vzhľadom na to, že uvedené nariadenia nemajú za cieľ zjednotiť Občiansky súdny poriadok ako celok, ale opierajú sa o konania, ktoré už členské štáty zaviedli na základe ich procesnej autonómie s cieľom zabezpečiť odosielanie súdnych a mimosúdnych písomností v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti,⁵ Súdny dvor má preskúmať, či je predmetná slovinská právna úprava v súlade s požiadavkami, ktoré ukladá právo Únie.

II. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Nariadenie č. 1393/2007

4. Článok 8 nariadenia č. 1393/2007 s názvom „Odmietnutie prevzatia písomností“ stanovuje:

„1. Prijímajúci orgán na vzorovom tlačive uvedenom v prílohe II informuje adresáta o tom, že môže doručovanú písomnosť odmietnuť prevziať pri jej doručení alebo ju môže vrátiť prijímajúcemu orgánu v lehote jedného týždňa, pokiaľ písomnosť nie je napísaná v jednom z nasledujúcich jazykov alebo k nej nie je pripojený preklad do niektorého z nasledujúcich jazykov:

- a) jazyk, ktorému adresát rozumie; alebo
- b) úradný jazyk prijímajúceho členského štátu, alebo ak je v danom členskom štáte niekoľko úradných jazykov, úradný jazyk alebo jeden z úradných jazykov miesta, kde sa má doručiť.

⁴ REIG FABADO, I.: Los documentos privados y el reglamento 1393/2007 de notificaciones y traslado. In: *Cuadernos de Derecho Transnacional*, zv. 9, č. 2, október 2017, s. 678 vysvetľuje, že hoci je nariadenie č. 1393/2007 nástrojom súdnej spolupráce v občianskych veciach, ktorý zabezpečuje správne fungovanie vnútorného trhu a ktorý prispieva k vytvoreniu priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v rámci Únie, priznáva osobitý význam účinnej súdnej ochrane adresáta súdnej písomnosti.

⁵ Rozsudky zo 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, bod 71), a zo 7. mája 2020, Parking a Interplastics (C-267/19 a C-323/19, EU:C:2020:351, bod 48).

2. Ak bol prijímajúci orgán informovaný, že adresát odmietol podľa odseku 1 prevziať písomnosť, okamžite o tom informuje odosielajúci orgán... a vráti žiadosť a písomnosti, ktorých preklad sa vyžaduje.

3. Ak adresát odmietol podľa odseku 1 písomnosť prevziať, doručenie písomnosti možno napraviť tak, že písomnosť s prekladom do jazyka uvedeného v odseku 1 sa adresátovi doručí v súlade s ustanoveniami tohto nariadenia. V takom prípade je dňom doručenia písomnosti deň, keď sa písomnosť s prekladom doručí v súlade s právnym poriadkom prijímajúceho členského štátu. Ak sa podľa právneho poriadku členského štátu písomnosť musí doručiť v určitej lehote, dátum, ktorý sa vezme do úvahy vo vzťahu k žiadateľovi, je deň doručenia pôvodnej písomnosti určený podľa článku 9 ods. 2.

4. Odseky 1, 2 a 3 sa tiež uplatnia na spôsoby odosielania a doručovania súdnych písomností podľa oddielu 2.

5. Na účely odseku 1... orgány, alebo osoby, ak sa doručuje podľa článku 14, informujú adresáta, že môže odmietnuť prijať písomnosť a že všetky odmietnuté písomnosti sa musia vrátiť späť týmto zástupcom, úradníkom alebo orgánom či osobám.“

5. Článok 9 tohto nariadenia s názvom „Dátum doručenia“ stanovuje:

„1. Bez toho, aby bol dotknutý článok 8, sa za dátum doručenia písomnosti podľa článku 7 považuje deň, v ktorý bola písomnosť doručená v súlade s právnym poriadkom prijímajúceho členského štátu.

2. V prípadoch, keď sa podľa právneho poriadku členského štátu musí písomnosť doručiť v určitej lehote, dátum, ktorý sa vezme do úvahy vo vzťahu k žiadateľovi, sa určí podľa právneho poriadku tohto členského štátu.

3. Odseky 1 a 2 sa tiež uplatnia na spôsoby odosielania a doručovania súdnych písomností podľa oddielu 2.“

6. Príloha I k tomuto nariadeniu obsahuje najmä osvedčenie o doručení alebo nedoručení písomností, ktorej bod 12.3 uvádza:

„Adresát písomnosti bol písomne informovaný, že písomnosť môže odmietnuť prevziať, ak nie je vyhotovená alebo doplnená prekladom v jazyku, ktorému rozumie, alebo v úradnom jazyku miesta doručenia alebo v jednom z úradných jazykov miesta doručenia.“

7. Vzorové tlačivo s názvom „Informovanie adresáta o práve odmietnuť prevziať písomnosť“, ktoré je uvedené v prílohe II k tomuto nariadeniu, obsahuje nasledujúce upozornenie pre adresáta písomnosti:

„Túto písomnosť môžete odmietnuť prevziať, ak nie je vyhotovená ani v jazyku, ktorému rozumiete, ani v úradnom jazyku miesta doručenia alebo v jednom z úradných jazykov miesta doručenia, ani k nej nie je pripojený preklad do niektorého z týchto jazykov.

Ak si želáte využiť toto právo, prevzatie písomnosti musíte odmietnuť pri jej doručení priamo osobe, ktorá písomnosť doručuje, alebo písomnosť musíte do jedného týždňa vrátiť na nižšie uvedenú adresu s vyhlásením, že ju odmietate prevziať.“

8. Toto vzorové tlačivo obsahuje tiež „vyhlásenie adresáta“, ktoré musí tento adresát v prípade, ak odmietne prevziať dotknutú písomnosť, podpísať a ktoré znie takto:

„Odmietam prevziať pripojenú písomnosť, pretože nie je vyhotovená ani v jazyku, ktorému rozumiem, ani v úradnom jazyku miesta doručenia alebo v jednom z úradných jazykov miesta doručenia, ani k nej nie je pripojený preklad do niektorého z týchto jazykov.“

9. Napokon uvedené vzorové tlačivo stanovuje, že v tomto prípade musí adresát uviesť jazyk alebo jazyky spomedzi úradných jazykov Únie, ktorým rozumie.

10. Nariadenie č. 1393/2007 bolo zrušené nariadením (EÚ) 2020/1784⁶, ktoré je uplatniteľné až od 1. júla 2022.

2. Nariadenie č. 1215/2012

11. V oddiele 1 s názvom „Uznanie“ kapitoly III, nazvanej „Uznanie a výkon“, článok 36 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 stanovuje:

„Rozsudok vydaný v členskom štáte sa uznáva v ostatných členských štátoch bez osobitného konania.“

12. Oddiel 2 s názvom „Výkon“ tejto kapitoly III obsahuje najmä článok 39, podľa ktorého:

„Rozsudok vydaný v členskom štáte, ktorý je v tomto členskom štáte vykonateľný, je vykonateľný v iných členských štátoch bez toho, aby bolo potrebné vyhlásenie jeho vykonateľnosti.“

13. Oddiel 3 s názvom „Zamietnutie uznania a výkonu“ tejto kapitoly III obsahuje pododdiel 1 s názvom „Zamietnutie uznania“ a pododdiel 2 s názvom „Zamietnutie výkonu“.

14. V tomto pododdiele 1 článok 45 stanovuje:

„1. Uznanie rozsudku sa na návrh zainteresovaného účastníka zamietne:

...

b) v prípade, že bol rozsudok vydaný bez účasti žalovaného v konaní, ak sa mu nedoručila písomnosť, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocenná písomnosť v dostatočnom čase a takým spôsobom, aby si mohol zabezpečiť obhajobu, okrem prípadu, že žalovaný opomenul začať konanie, ktorým by napadol rozsudok, keď tak mohol urobiť;

...“

15. V tomto pododdiele 2 článok 46 stanovuje:

„Výkon rozsudku sa na návrh osoby, proti ktorej sa žiada o výkon, zamietne, ak sa preukáže existencia niektorého z dôvodov uvedených v článku 45.“

⁶ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 25. novembra 2020 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch (doručovanie písomností) (Ú. v. EÚ L 405, 2020, s. 40).

B. Vnútroštátne právo

1. Rakúske právo

16. § 1295 Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch (Občiansky zákonník, ďalej len „ABGB“) stanovuje:

„(1) Každý má právo žiadať o náhradu škody od pôvodcu, ktorý mu ju spôsobil zavinene; škoda mohla vzniknúť v dôsledku porušenia povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy alebo bez súvislosti so zmluvou.

(2) Zodpovedný za škodu je aj ten, kto ju spôsobil úmyselne spôsobom, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, ak ju však spôsobil pri výkone práva, zodpovedný je iba vtedy, ak zjavným účelom výkonu práva bolo spôsobiť druhému škodu.“

17. § 1299 ABGB stanovuje:

„Kto sa verejne priznáva k úradu, umeniu, živnosti alebo remeslu, alebo kto dobrovoľne bez toho, aby bol v núdzi, prevezme úkon, ktorého vykonanie si vyžaduje vlastné umelecké schopnosti alebo neobyčajnú usilovnosť, vzbudzuje dojem, že má potrebnú usilovnosť a požadované neobyčajné znalosti; je teda zodpovedný za ich neexistenciu. Pokiaľ však ten, kto mu tento úkon prenechal, vedel o jeho neskúsenosti alebo o nej mal s primeranou obozretnosťou vedieť, možno mu zároveň tento omyl vytýkať.“

18. Podľa § 1300 ABGB:

„Znalec je zodpovedný aj v prípade, že koná za odmenu a z nedbanlivosti poskytne nesprávnu radu pri výkone svojho umenia alebo odboru. S výnimkou tohto prípadu je radca zodpovedný iba za škodu, ktorú druhému spôsobil vedome poskytnutím rady.“

2. Slovinské právo

19. § 9 zakon o izvršbi in zavarovanju (zákon o exekúcii a zabezpečovacích opatreniach, ďalej len „ZIZ“), ktorý stanovuje opravné prostriedky a územnú právomoc odvolacieho súdu v exekučných konaniach na základe verejnej listiny, stanovuje:

„Proti prvostupňovému rozhodnutiu je možné podať odvolanie, ak zákon neustanovuje inak. Opravným prostriedkom dlžníka voči príkazu na vykonanie exekúcie, ktorým sa vyhovel návrhu na nariadenie exekúcie, je námietka.

Ak zákon nestanovuje inak, odvolanie a námietka musia byť podané v lehote 8 dní od doručenia uznesenia súdu prvého stupňa.

Včas podané a povolené odvolanie sa doručí druhému účastníkovi konania na účely jeho vyjadrenia, pokiaľ tomuto účastníkovi konania bolo tiež doručené uznesenie súdu prvého stupňa, proti ktorému odvolanie smeruje.

Proti uzneseniu o námietke je možné podať odvolanie.

Ak zákon nestanovuje inak, odvolanie a námietka nemajú odkladný účinok.

Rozhodnutie o odvolaní je konečné.

...“

20. § 53 ZIZ s názvom „Námietka ako jediný opravný prostriedok dlžníka“ stanovuje:

„Proti uzneseniu o nútenom výkone rozhodnutia vydanému na základe návrhu na nariadenie exekúcie môže dlžník podať námietku okrem prípadu, ak napáda iba rozhodnutie o trovách konania.

Námietka musí byť odôvodnená. V námietke musí dlžník uviesť skutočnosti, na ktorých zakladá svoju námietku, a predložiť dôkazy, inak sa jeho námietka bude považovať za neodôvodnenú.

...“

21. § 61 ZIZ s názvom „Námietka proti uzneseniu vydanému na základe verejnej listiny“ stanovuje:

„Námietka proti uzneseniu o nútenom výkone rozhodnutia vydanému na základe verejnej listiny je upravená ustanoveniami článkov 53 a 54 tohto zákona...

Pokiaľ námietka uvedená v predchádzajúcom odseku smeruje proti časti uznesenia, ktorá ukladá dlžníkovi povinnosť zaplatiť pohľadávku, námietka sa považuje v tomto ohľade za odôvodnenú, ak dlžník uvedie skutočnosti, na ktorých zakladá svoju námietku a predloží dôkazy preukazujúce skutočnosti uvedené v námietke.

...“

III. Skutkový stav, konanie vo veci samej a prejudiciálne otázky

22. Žalobkyňa je spoločnosťou zapísanou v rakúskom obchodnom registri, ktorá pôsobí v oblasti medzinárodnej nákladnej dopravy. Žalovaní sú spoločníkmi advokátskej kancelárie so sídlom v Klagenfurte (Rakúsko), ktorá zastupovala žalobkyňu v exekučnom konaní v Slovinsku.

23. Spoločnosť Transport Gaj d.o.o. podala v rámci tohto konania návrh na zaistenie 25 pohľadávok, ktoré má žalobkyňa voči rôznym slovinským spoločnostiam. Dňa 30. októbra 2019 Okresný súd Lubľana (Slovinsko) doručil žalobkyni poštou exekučný príkaz napísaný v slovinskom jazyku, týkajúci sa sumy 17 610 eur. Tento exekučný príkaz bol vydaný len na základe faktúr a bez toho, aby boli predtým získané pripomienky žalobkyne.

24. Uvedený exekučný príkaz bolo doručený právnomu oddeleniu žalobkyne internou poštou až 4. novembra 2019. Dňa 5. novembra 2019, v nadväznosti na výmenu informácií medzi žalobkyňou a žalovanými o povahe a následkoch doručenej písomnosti, žalobkyňa požiadala žalovaných, aby podali proti exekučnému príkazu námietku. Medzi dokumentmi, ktoré žalobkyňa zaslala žalovaným, sa nachádzala fotokópia obálky preukazujúca, že exekučný príkaz bol žalobkyni skutočne doručený 30. októbra 2019.

25. Žalovaní podali proti tomuto exekučnému príkazu odôvodnenú námietku 11. novembra 2019 na Okresný súd Lubľana.

26. Dňa 12. novembra 2019 žalovaní dostali od tohto súdu výzvu na zaplatenie súdnych poplatkov vo výške 55 eur v lehote ôsmich dní, pričom táto povinnosť bola splnená v stanovenej lehote.

27. Rozhodnutím z 10. decembra 2019 uvedený súd zamietol takto podanú námietku ako oneskorenú, z dôvodu, že bola podaná viac ako osem dní po doručení exekučného príkazu.

28. Žalovaní následne podali proti tomuto rozhodnutiu v mene žalobkyne žalobu, v rámci ktorej namietli protiústavnosť lehoty ôsmich dní na podanie námietky a uviedli, že tak krátka lehota nie je zlučiteľná s právom Únie. Táto žaloba bola zamietnutá Odvolacím súdom Maribor (Slovinsko). Exekučný príkaz sa tak stal právoplatným a vykonateľným, a tak žalobkyňa zaplatila pohľadávku v celom rozsahu.

29. Žalobkyňa za týchto okolností podala na Okresný súd Bleiburg žalobu proti žalovaným, uvádzajúc ich zodpovednosť ako advokátov za zamietnutie námietky, ktorú podali proti exekučnému príkazu, slovinskými súdmi a domáhala sa na tomto základe nahradenia sumy, ktorú zaplatila v nadväznosti na exekučné konanie, a to 22 168,09 eura, ktorá zodpovedá hodnote hlavnej pohľadávky navýšenej o úroky a trovy konania.

30. Tento súd vydal 10. júla 2020 voči žalovaným platobný rozkaz vo výške požadovanej sumy.

31. Žalovaní podali proti tomuto platobnému rozkazu odpor.

32. Žalovaní na svoju obranu tvrdia, že lehota ôsmich dní stanovená slovinskou právnou úpravou na podanie námietky proti exekučnému príkazu nie je v súlade s právom Únie, konkrétnejšie s článkami 36 a 39 nariadenia č. 1215/2012, s článkom 8 a článkom 19 ods. 4 nariadenia č. 1393/2007, s článkom 18 prvým odsekom ZFEÚ, ako aj s článkom 47 Charty. Okrem toho spresňujú, že informácia týkajúca sa možnosti odmietnuť prevziať exekučný príkaz, hoci bola pripojená v nemeckom jazyku k listovej zásielke, sa nachádzala medzi 12 stranami tohto exekučného príkazu. Tento exekučný príkaz nebol navyše vykonateľný mimo územia Slovinska v zmysle článkov 36 a 39 nariadenia č. 1215/2012. Na základe toho skutočnosť, že je vykonateľný v tomto členskom štáte, predstavuje diskrimináciu voči žalobkyni podľa článku 18 prvého odseku ZFEÚ z dôvodu miesta, kde sa nachádza jej sídlo.

33. Podľa vnútroštátneho súdu lehota ôsmich dní stanovená slovinskou právnou úpravou na podanie námietky proti exekučnému príkazu vydanému v skrátrenom exekučnom konaní, v ktorom sa opravný prostriedok podáva elektronickou formou, na základe verejnej listiny – v danom prípade faktúr – môže viesť k riziku, že žalovaný nebude môcť proti tomuto exekučnému príkazu podať včas odôvodnenú námietku. Toto riziko je ešte väčšie, ak má žalovaný sídlo v inom štáte. Táto lehota preto môže byť v rozpore s článkami 36 a 39 nariadenia č. 1215/2012 v spojení s článkom 47 Charty. Ak by takáto nezlučiteľnosť bola konštatovaná, slovinské súdy by nemali prihliadnuť na túto lehotu v exekučnom konaní. V takom prípade by námietka žalovaných bola podaná včas.

34. Vnútroštátny súd v tejto súvislosti uvádza, že vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. septembra 2018, Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:711, ďalej len „rozsudok Profi Credit Polska“), Súdny dvor vo vzťahu k iným nástrojom práva Únie rozhodol, že lehota štrnástich dní na podanie odporu proti platobnému rozkazu vydanému na základe zmenky, ako

aj procesné podmienky požadované na tento účel pod hrozbou neprípustnosti spôsobujú nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ nebude môcť podať odpor alebo že odpor bude neprípustný.

35. Pokiaľ ide o výklad článku 8 nariadenia č. 1393/2007, vnútroštátny súd sa pýta na okamih začatia plynutia lehoty na podanie námietky proti doručenej písomnosti. V tejto súvislosti sa domnieva, že na účely určenia, či právo na podanie opravného prostriedku bolo uplatnené v lehote stanovenej právnou úpravou členského štátu, ktorý doručil písomnosť, treba počkať na uplynutie lehoty jedného týždňa na vrátenie doručenej písomnosti.

36. Vnútroštátny súd pochybuje tiež o zlučiteľnosti lehoty stanovenej slovinskou právnou úpravou na podanie námietky proti exekučnému príkazu s článkom 18 ZFEÚ v rozsahu, v akom sa domnieva, že táto právna úprava má väčší vplyv na žalovaných so sídlom v iných členských štátoch, ktorí sú nútení podniknúť dodatočné kroky súvisiace s prekladom doručených písomností.

37. Za týchto podmienok Bezirksgericht Bleiburg (Okresný súd Bleiburg) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Majú sa články 36 a 39 nariadenia [č. 1215/2012] v spojení s článkom 47 [Charty], ako aj zásadou efektivity a ekvivalencie (zásadou lojálnej spolupráce podľa článku 4 ods. 3 ZEÚ) vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu, ktorá stanovuje, že jediným opravným prostriedkom proti rozhodnutiu o exekúcii, ktoré súd vydá bez predchádzajúceho kontradiktórneho konania a bez exekučného titulu len na základe tvrdení oprávneného, sú námietky, ktoré sa musia podať v jazyku tohto členského štátu do ôsmich dní, a to aj v prípade, ak sa rozhodnutie o exekúcii doručuje v inom členskom štáte v jazyku, ktorému adresát nerozumie, pričom v prípade, ak sa námietky podajú do 12 dní, sa už zamietnu ako oneskorené?
2. Má sa článok 8 nariadenia [č. 1393/2007] v spojení so zásadou efektivity a ekvivalencie vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnemu opatreniu, ktoré stanovuje, že dorúčením tlačiva o informovaní adresáta o práve odmietnuť prevziať písomnosť v lehote jedného týždňa, ktoré je uvedené v prílohe II, začne plynúť aj lehota na podanie stanoveného opravného prostriedku proti súčasne doručenému rozhodnutiu o exekúcii, pre ktoré je stanovená osemďňová lehota?
3. Má sa článok 18 prvý odsek [ZFEÚ] vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá stanovuje, že opravným prostriedkom proti rozhodnutiu o exekúcii sú námietky, ktoré musia byť odôvodnené a musia sa podať do ôsmich dní, pričom táto lehota platí aj v prípade, ak má adresát rozhodnutia o exekúcii sídlo v inom členskom štáte a rozhodnutie o exekúcii nie je napísané v úradnom jazyku členského štátu, v ktorom sa rozhodnutie o exekúcii doručuje, ani v jazyku, ktorému adresát tohto rozhodnutia rozumie?“

IV. Konanie na Súdnom dvore

38. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu zo 6. novembra 2020 bolo do kancelárie Súdného dvora doručené 8. januára 2021.

39. Účastníci konania vo veci samej a Európska komisia predložili písomné pripomienky v lehote stanovenej podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

40. Podľa článku 61 ods. 1 rokovacieho poriadku Súdny dvor 9. novembra 2021 vyzval slovínsku vládu, aby odpovedala na otázky. Písomné odpovede na tieto otázky boli predložené v stanovenej lehote.

41. Súdny dvor na základe článku 76 ods. 2 rokovacieho poriadku rozhodol, že nebude nariadené ústne pojednávanie.

V. Právna analýza

A. Úvodné poznámky

42. Doručenie písomnosti, ktorou sa začína konanie, je v rámci občianskoprávneho konanie zásadné, keďže od neho závisí informovanie žalovaného. V cezhraničných sporoch predstavujú jazykové rozdiely a rozdielnosti v procesných systémoch prekážky pre riadne informovanie žalovaného, a tým pre zásadu rovnosti zbraní medzi účastníkmi konania. Z dôvodu, že normotvorca Únie si je vedomý týchto problémov, upravil doručovanie písomností, ktorými začína konanie, s cieľom urobiť ho efektívnejším.⁷ Hoci sa právo Únie snaží zabezpečiť doručenie súdnych a mimosúdnych písomností v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, opierajúc sa o postupy už zavedené členskými štátmi, niektoré aspekty však museli byť predmetom konkrétneho zjednotenia s cieľom priniesť vhodné riešenia na vyššie uvedené problémy.⁸

43. To je prípad práva odmietnuť prevziať písomnosť z dôvodov, ktoré súvisia s prípadným nerozumením jazyku, v ktorom sú predmetné dokumenty napísané, stanovenému v článku 8 nariadenia č. 1393/2007, ktorý predstavuje významný mechanizmus ochrany práv adresáta na obhajobu. V tomto kontexte treba tiež spomenúť právo zamietnuť uznanie alebo výkon rozhodnutia, uvedené v článkoch 45 a 46 nariadenia č. 1215/2012, pokiaľ písomnosť, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocenná písomnosť, nebola doručená žalovanému v dostatočnom čase a takým spôsobom, aby si mohol zabezpečiť svoju obhajobu. Vzhľadom na to, že tieto ustanovenia sekundárneho práva sledujú zabezpečenie účinnej obhajoby adresáta súdnej písomnosti,⁹ bude potrebné vykladať ich so zreteľom na právo na účinný prostriedok nápravy zakotvené v článku 47 Charty. Prípadná relevantnosť výkladu článku 18 ZFEÚ vyplýva z potreby napraviť nevýhody súvisiace s rozdielnosťou vnútroštátnych právnych úprav v oblasti občianskeho súdneho konania v rámci Únie. Výklad týchto ustanovení je predmetom troch prejudiciálnych otázok, ktoré položil vnútroštátny súd.

44. Účinná obhajoba závisí najmä od času, ktorý je k dispozícii na jej prípravu, z čoho vyplýva potreba stanovenia primeraných lehôt. Práve do tohto kontextu sa radí problematika týkajúca sa lehoty ôsmich dní stanovenej slovínskou právnou úpravou. Ako bolo uvedené v úvode,¹⁰

⁷ Pozri MENÉTREY, S., RICHARD, V.: Le silence du défendeur dans le procès international: paroles de droit judiciaire européen. In: *Les Cahiers de Droit*. September – december 2015, zv. 56, č. 3 – 4, s. 497.

⁸ Pozri GASCÓ INCHAUSTI, F.: Service of proceedings on the defendant as a safeguard of fairness in civil proceedings: in search of minimum standards from EU legislation and European case-law. In: *Journal of Private International Law*. 2017, zv. 13, č. 3, s. 511.

⁹ Súdny dvor uviedol, že „treba dbať nielen na to, aby adresát písomnosti skutočne prevzal predmetnú písomnosť, ale aj na to, aby mal možnosť spoznať a účinne a úplne pochopiť význam a dosah návrhu, ktorý bol proti nemu podaný v cudzine, tak, aby mohol účinne uplatniť svoje práva v členskom štáte“ [pozri rozsudky zo 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, bod 32), a zo 6. septembra 2018, Catlin Europe (C-21/17, EU:C:2018:675, bod 34)]. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

¹⁰ Pozri bod 3 vyššie.

Súdnemu dvoru prislúcha určiť, či táto lehota, ako aj spôsoby jej počítania, *zodpovedajú požiadavkám*, ktoré stanovuje právny poriadok Únie.¹¹ Keďže druhá prejudiciálna otázka sa týka iba okamihu začatia plynutia lehoty, pričom prvá otázka sa týka aj dĺžky lehoty, domnievam sa, že treba preskúmať najprv druhú prejudiciálnu otázku.

B. O druhej prejudiciálnej otázke

45. Vnútroštátny súd sa svojou druhou otázkou v podstate pýta, či sa článok 8 nariadenia č. 1393/2007 v spojení s článkom 47 Charty má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej lehota na podanie opravného prostriedku proti súdnej písomnosti doručenej v súlade s ustanoveniami tohto nariadenia začína plynúť od doručenia tejto písomnosti. V prípade kladnej odpovede sa tento súd pýta, či tieto ustanovenia majú byť vykladané v tom zmysle, že táto lehota môže začať plynúť až po uplynutí lehoty jedného týždňa stanovenej v článku 8 ods. 1 tohto nariadenia, v ktorej sa musí oznámiť odmietnutie prevzatia listiny.

46. Podľa môjho názoru odpoveď na túto otázku možno vyvodiť zo spoločného výkladu článkov 8 a 9 nariadenia č. 1393/2007 v spojení s článkom 47 Charty, ako vysvetlím nižšie.

47. Článok 9 nariadenia č. 1393/2007 definuje kritériá týkajúce sa dátumu, ktorý má byť zohľadnený, pokiaľ ide o doručenie písomnosti. Odsek 1 tohto článku stanovuje zásadu, podľa ktorej sa za dátum doručenia písomnosti považuje deň, v ktorý bola písomnosť doručená v súlade s právnym poriadkom prijímajúceho členského štátu, na účely ochrany práv adresáta. Ako jasne vyplýva z tohto ustanovenia („bez toho, aby bol dotknutý článok 8“), táto zásada sa uplatní, pokiaľ adresát písomnosti nevyužil svoje právo odmietnuť prevziať písomnosť podľa článku 8 nariadenia č. 1393/2007.

48. Článok 8 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007 stanovuje možnosť adresáta doručovanej písomnosti odmietnuť prevziať túto písomnosť, pokiaľ nie je napísaná alebo k nej nie je priložený preklad buď v jazyku, ktorému adresát rozumie, alebo v úradnom jazyku prijímajúceho členského štátu, alebo ak existuje v tomto členskom štáte viacero úradných jazykov, v úradnom jazyku miesta, kde sa má písomnosť doručiť. Podľa tohto ustanovenia má prijímajúci orgán informovať adresáta o jeho práve odmietnuť prevziať písomnosť prostredníctvom vzorového tlačiva uvedeného v prílohe II k tomuto nariadeniu. Podmienky, za ktorých má byť táto informácia oznámená adresátovi, musia byť uvedené v súlade s potvrdením o doručení alebo nedoručení písomností uvedenom v prílohe I k tomuto nariadeniu. Článok 8 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007 tiež spresňuje podmienky odmietnutia prevzatia písomnosti, a to buď pri jej doručení, alebo vrátení prijímajúcemu orgánu v lehote jedného týždňa.

49. Súdny dvor rozhodol, že možnosť odmietnuť prevziať doručovanú písomnosť vyplýva z nevyhnutnosti chrániť práva adresáta tejto písomnosti na obranu v súlade s požiadavkami spravodlivého procesu zakotveného v článku 47 druhom odseku Charty a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme. Totiž, hoci cieľom nariadenia č. 1393/2007 je v prvom rade zlepšiť

¹¹ MARTÍNEZ SANTOS, A.: Protección efectiva de los derechos del consumidor, acceso a la justicia y control judicial de las cláusulas abusivas en el juicio cambiario: a propósito de un pronunciamiento reciente del Tribunal de Justicia de la Unión Europea. In: *Revista Española de Derecho Europeo*. Júl-september 2019, č. 71, s. 122, uvádza, že judikatúra Súdneho dvora postupne predefinovala tradičné hranice procesnej autonómie členských štátov prostredníctvom kontroly súladu vnútroštátnych procesných ustanovení s článkom 47 Charty.

efektívnosť a rýchlosť súdnych konaní, ako aj zabezpečiť riadny výkon spravodlivosti, Súdny dvor rozhodol, že tieto ciele nemožno dosiahnuť oslabením, a to akýmkoľvek spôsobom, účinného dodržiavania práva adresátov týchto písomností na obranu.¹²

50. Treba totiž pripomenúť, že Súdny dvor zvýraznil význam možnosti odmietnuť prevziať doručovanú súdnu písomnosť, keď jej priznal štatút „práva“ adresáta.¹³ Navyše treba uviesť, že Súdny dvor zdôraznil skutočnosť, že „prijímajúci orgán je povinný za každých okolností a bez toho, aby mal v tejto súvislosti možnosť voľnej úvahy“ o tom informovať adresáta písomnosti „pričom musí na tento účel systematicky používať vzorové tlačivo“. Predloženie tohto vzorového tlačiva predstavuje podľa Súdneho dvora „podstatnú formálnu náležitosť“¹⁴. Hoci sa Súdny dvor nedomnieval, že nepredloženie tohto tlačiva predstavuje dôvod neplatnosti, uviedol však, že predstavuje procesnú vadu, ktorú musí odosielateľ napraviť odoslaním prekladu písomnosti v jazyku, ktorému adresát rozumie, alebo v úradnom jazyku prijímajúceho členského štátu.¹⁵ Nariadenie č. 1393/2007 zaviedlo túto zásadu vo svojom článku 8 ods. 3.

51. Na základe toho z výkladu článkov 8 a 9 nariadenia č. 1393/2007 v spojení s článkom 47 Charty vyplýva, že v situácii, keď adresát doručovanej písomnosti nevyužije svoje právo odmietnuť prevziať túto písomnosť, lehota na uplatnenie jeho práva na podanie opravného prostriedku proti takto doručenej písomnosti začína plynúť dňom jej platného doručenia.

52. Súhlasím s názorom Komisie, podľa ktorého *nie je nevyhnutné posunúť začiatok plynutia lehoty na účely podania opravného prostriedku* proti rozhodnutiu obsiahnutému v súdnej písomnosti doručenej v súlade s nariadením č. 1393/2007 na účely zabezpečenia účinného dodržiavania práv adresáta súdnej písomnosti na obranu. Myslím si, že *tieto práva sú už dostatočne chránené* možnosťou adresáta odmietnuť prevziať písomnosť, ktorá nie je napísaná v jazyku, ktorý možno voči nemu uplatniť.¹⁶ Vzhľadom na to, že podľa znenia článku 8 tohto nariadenia má „reagovať“ až v momente doručenia alebo vrátiť písomnosť prijímajúcemu orgánu v lehote jedného týždňa, nemožno legitímne tvrdiť, že požiadavky, ktoré sú mu uložené na účely ochrany jeho záujmov, sú neprimerané.

53. Okolnosti veci samej podľa mňa neodôvodňujú odlišné posúdenie. Na jednej strane je nesporné, že doručovaná písomnosť, teda exekučný príkaz, bol žalobkyni a následne žalovaným doručený v slovinskom jazyku a že žalobkyňa *bola informovaná o svojom práve odmietnuť prevziať písomnosť* prostredníctvom vzorového tlačiva v nemeckom jazyku, uvedeného v prílohe II k nariadeniu č. 1393/2007. Na druhej strane treba uviesť, že žalobkyňa zastúpená žalovanými *sa nerozhodla využiť toto právo*, na základe čoho za dátum doručenia tohto exekučného príkazu treba považovať v súlade s článkom 9 ods. 1 tohto nariadenia dátum, kedy žalobkyňa skutočne dostala exekučný príkaz, a to 30. október 2019.

¹² Rozsudky zo 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, body 30 a 31); z 2. marca 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, bod 51), a zo 6. septembra 2018, Catlin Europe (C-21/17, EU:C:2018:675, bod 33).

¹³ Rozsudok zo 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, bod 49).

¹⁴ Rozsudok z 2. marca 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, bod 58).

¹⁵ Rozsudok zo 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, bod 61).

¹⁶ Pozri v tejto súvislosti ULRICI, B.: Verfahrensrecht: Sprachregelung bei der Zustellung eines europäischen Zahlungsbefehls. In: *Europäische Zeitschrift für Wirtschaftsrecht*, 2018, s. 1004, ktorý zdôrazňuje procesnú ochranu priznanú dlžníkovi, proti ktorému bol vydaný platobný rozkaz, prostredníctvom práva odmietnuť prevziať písomnosť, zakotveného v článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1393/2007. Ako uvádza autor, práva na obhajobu sú porušené už vtedy, ak bolo vzorové tlačivo, uvedené v prílohe II, doručené v jazyku, ktorý nie je prípustný, a ak dlžník nebol riadne informovaný o svojom práve odmietnuť prevziať písomnosť.

54. Hoci totiž účastníci konania vo veci samej tvrdia, že údajná chyba v komunikácii ich najprv priviedla k domnienke, že exekučný príkaz bol doručený 4. novembra 2019, ostáva pravdou, že nespochybňujú skutočnosť, že po vykonaní interného overenia mohli potvrdiť, že k doručeniu exekučného príkazu došlo skutočne 30. októbra 2019.

55. Domnievam sa preto, že žalobkyňa zastúpená žalovanými ako právnymi zástupcami sa *vedome vzdala svojho zásadného práva*, ktoré jej priznáva nariadenie č. 1393/2007.¹⁷ Na základe toho žalobkyňa nemôže platne namietať porušenie práv na obranu len z dôvodu, že lehota na podanie námietky proti exekučnému príkazu začala plynúť už od jeho doručenia.¹⁸ Domnievam sa, vzhľadom na skutočnosť, že táto argumentácia je zjavne v rozpore so správaním žalobkyne v konaní vo veci samej, že ju treba zamietnuť na základe právnej zásady, podľa ktorej nikto nemôže konať v rozpore so svojim tvrdením na úkor iného („venire contra factum proprium non valet“)¹⁹.

56. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy sa domnievam, že na druhú prejudiciálnu otázku treba odpovedať tak, že článok 8 ods. 1 a 3 nariadenia č. 1393/2007 v spojení s článkom 47 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave štátu, v ktorom došlo k odsúdeniu, podľa ktorej lehota na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu obsiahnutému v súdnej písomnosti doručenej v súlade s nariadením č. 1393/2007 začína plynúť dňom doručenia predmetnej písomnosti, a nie až po uplynutí lehoty jedného týždňa stanovenej v odseku 1 tohto článku na účely odmietnutia prevziať túto písomnosť.

C. O prvej prejudiciálnej otázke

1. Prípustnosť

57. Na úvod treba uviesť, že vnútroštátny súd, na ktorý bola podaná žaloba o náhradu škody proti žalovaným, sa pýta Súdneho dvora na výklad článkov 36 a 39 nariadenia č. 1215/2012 na účely určenia, či lehota ôsmich dní stanovená slovinskou právnou úpravou na podanie námietky proti exekučnému príkazu umožňuje účinným spôsobom vykonávať právo na obhajobu, alebo či by táto lehota mala z dôvodu svojej dĺžky a osobitostí slovinského konania o námietke viesť k odmietnutiu uznania a výkonu tohto exekučného príkazu.

58. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ako vyplýva z ustálenej judikatúry Súdneho dvora, pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom platí prezumpcia relevantnosti, na základe čoho je možné odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej

¹⁷ Ako vysvetľuje generálna advokátka Trstenjak vo svojich návrhoch vo veci Weiss und Partner (C-14/07, EU:C:2007:737, bod 86), za určitých podmienok je možné *platne sa vzdať* práva odmietnuť prevziať súdnu písomnosť.

¹⁸ Pozri v tejto súvislosti OKONSKA, A.: *Internationaler Rechtsverkehr in Zivil – und Handelssachen* (Geimer, R. et Schütze, R.), Munich, 2021, článok 8 VO (EG) 1393/2007, bod 2, ako aj DREHSEN, M.: *Zustellung gerichtlicher Schriftstücke im Rahmen der EuMahnVO*. In: *Praxis des internationalen Privat – und Verfahrensrechts*, 2019, zv. 5, s. 385, ktorí vysvetľujú, že písomnosti doručované medzi členskými štátmi nemusia byť nevyhnutne preložené, čo umožní ušetriť čas a peniaze. Z tohto dôvodu môže adresát dostať nepreložený dokument v jazyku, ktorému nerozumie. Vzhľadom na jeho právo na spravodlivý proces má možnosť odmietnuť prevziať tento dokument pri jeho doručení alebo vrátiť ho. Ak prevzatie nepreloženého dokumentu nie je odmietnuté napriek informovaniu adresáta o jeho právach, *doručenie je účinné bez ohľadu na skutočné jazykové znalosti adresáta*.

¹⁹ Právny účinok právnej zásady „venire contra factum proprium non valet“ je ten, že účastník konania, ktorý svojim uznaním, zastupovaním, vyjadrením, svojim správaním alebo mlčaním vyjadril *postoj, ktorý je zjavne v rozpore s právom, ktoré si uplatňuje na súde*, sa nemôže domáhať tohto práva (pozri v tejto súvislosti individuálny názor, ktorý uviedol podpredseda Medzinárodného súdneho dvora RICARDO J. ALFARO vo veci „Chrám Préah Vihéar“, Kambodža v. Thajsko, C.I.J., Recueil, 1962, s. 6 a nasl., ako aj GAILLARD, E.: *L'interdiction de se contredire au détriment d'autrui comme principe général du droit du commerce international*. In: *Revue de l'arbitrage*, 1985, s. 241 a nasl.).

vnútroštátnym súdom podľa článku 267 ZFEÚ okrem iného len vtedy, ak je zjavné, že výklad alebo posúdenie platnosti predpisu Únie, o ktoré žiada vnútroštátny súd, nemajú žiadny vzťah k existencii alebo predmetu sporu vo veci samej, alebo pokiaľ ide o hypotetický problém.²⁰

59. Hoci sa otázka o uznaní a výkone exekučného príkazu v Rakúsku nekladie, keďže žalobkyňa už zaplatila pohľadávku v ňom potvrdenú, zdá sa, že na prvú otázku sa vzťahuje prezumpcia relevantnosti, keďže vnútroštátny súd by mal mať možnosť preskúmať dôvodnosť tvrdení uvádzaných žalovanými na svoju obranu.

60. Po druhé, podobne ako Komisia treba uviesť, že hoci z formálneho hľadiska vnútroštátny súd odkazuje vo svojej prvej otázke na články 36 a 39 nariadenia č. 1215/2012, z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že jeho pochybnosti sa týkajú hlavne *dôvodu zamietnutia uznania a výkonu súdneho rozhodnutia* v prípade, keď písomnosť, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocenná písomnosť, nebola žalovanému doručená v dostatočnom čase a takým spôsobom, aby si mohol zabezpečiť obhajobu, podľa článku 45 ods. 1 písm. b) a článku 46 tohto nariadenia.

61. Vzhľadom na to, že Súdny dvor je príslušný abstrahovať zo všetkých informácií uvedených vnútroštátnym súdom, a najmä z odôvodnenia rozhodnutia vnútroštátneho súdu tie prvky práva Únie, ktoré si vyžadujú výklad vzhľadom na predmet sporu,²¹ prvú položenú otázku treba chápať tak, že sa týka článku 45 ods. 1 písm. b) a článku 46 tohto nariadenia.

62. Na základe toho sa vnútroštátny súd svojou prvou otázkou v podstate pýta, či sa článok 45 ods. 1 písm. b) a článok 46 nariadenia č. 1215/2012 v spojení s článkom 47 Charty majú vykladať v tom zmysle, že treba *zamietnuť uznanie a výkon súdneho rozhodnutia* vydaného v nekontradiktórnom konaní, pokiaľ opravný prostriedok proti tomuto súdnemu rozhodnutiu musí byť podaný v lehote ôsmich dní, v inom jazyku, ako je úradný jazyk alebo jeden z úradných jazykov miesta sídla žalovaného, alebo jazyk, ktorému žalovaný rozumie.

2. O existencii práva zamietnuť uznanie a výkon rozhodnutia vydaného slovinskými súdmi

63. Ako vyplýva z ustanovení článku 45 ods. 1 písm. b) v spojení s článkom 46 nariadenia č. 1215/2012, v prípade, že bolo rozhodnutie vydané bez účasti žalovaného v konaní, ak sa mu písomnosť, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocenná písomnosť, nedoručila v dostatočnom čase a takým spôsobom, aby si mohol zabezpečiť obhajobu, nedôjde k uznaniu a výkonu tohto rozhodnutia, okrem prípadu, že proti nemu nebol podaný žiaden opravný prostriedok, pričom žalovaný tak mohol urobiť.

a) Existencia „písomnosti, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocennej písomnosti“

64. Na účely odpovede na prvú otázku vnútroštátneho súdu treba najprv preskúmať, či exekučný príkaz vydaný slovinskými súdmi v rámci nekontradiktórneho konania možno kvalifikovať ako „písomnosť, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocenná písomnosť“ v zmysle vyššie uvedených ustanovení.

²⁰ Rozsudok zo 14. júna 2017, Online Games a i. (C-685/15, EU:C:2017:452, bod 42).

²¹ Rozsudky z 13. júna 2019, Moro (C-646/17, EU:C:2019:489, bod 40), a z 22. apríla 2021, Profi Credit Slovakia (C-485/19, EU:C:2021:313, bod 50).

65. V tejto súvislosti treba uviesť, ako rozhodol Súdny dvor vo svojej judikatúre týkajúcej sa článku 27 ods. 2 Dohovoru o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podpísaného v Bruseli 27. septembra 1968²², ktorú možno uplatniť aj na v podstate rovnocenné ustanovenia nariadenia č. 1215/2012, že pojem „písomnosť, ktorou sa začalo konanie“ alebo „rovnocenná písomnosť“ označuje jednu alebo viaceré písomnosti, ktorých riadne a včas uskutočnené doručenie umožní žalovanému, aby mohol uplatniť svoje práva predtým, ako sa v odosielaťcom členskom štáte vyhlási vykonateľný rozsudok v danej veci.²³

66. To je práve prípad veci samej. Podľa informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom uznesenie o nútenom výkone rozhodnutia prijaté slovinskými súdmi voči žalobkyni nebolo vydané na základe právoplatného exekučného titulu, ale len na základe faktúr a bez toho, aby boli predtým získané pripomienky žalobkyne vo veci samej. Účinné doručenie tohto exekučného príkazu spúšťa lehotu, počas ktorej môže žalobkyňa podať námietku a predložiť svoje dôvody obhajoby.

67. Na základe toho podobne ako písomnosti vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. júla 1995, Hengst Import (C-474/93, EU:C:1995:243), exekučný príkaz vo veci samej musí byť kvalifikovaný ako „písomnosť, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocenná písomnosť“ v zmysle článku 45 ods. 1 písm. b) a článku 46 nariadenia č. 1215/2012.

68. V tomto kontexte treba tiež pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že článok 27 ods. 2 Bruselského dohovoru z 27. septembra 1968 ostáva uplatniteľný, pokiaľ žalovaný podal námietku proti rozhodnutiu vydanému v jeho neprítomnosti a súd odosielaťceho štátu vyhlásil túto námietku za neprípustnú z dôvodu, že lehota na podanie námietky uplynula. Súdny dvor sa domnieval – vzhľadom na to, že zamietnutie námietky ako neprípustnej znamená, že rozhodnutie vydané v neprítomnosti žalovaného ostáva nedotknuté – že účel tohto článku vyžaduje, aby dožiadaný súd vykonal preskúmanie stanovené týmto ustanovením.²⁴

b) Nadmerne sťažený výkon práv na obhajobu

69. V rámci tejto analýzy sa následne kladie otázka, či lehota ôsmich dní stanovená slovinskou právnou úpravou na podanie námietky proti exekučnému príkazu poskytuje adresátovi potrebný čas na obhajobu, v súlade s článkom 45 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1215/2012.

70. Táto požiadavka musí byť vykladaná s ohľadom na základné právo na účinnú súdnu ochranu zakotvené v článku 47 Charty a paralelne na zásadu efektivity.

71. Na jednej strane vnútroštátna právna úprava stanovujúca, že lehota na podanie námietky proti exekučnému príkazu je osem dní, môže byť v zásade odôvodnená cieľom zabezpečenia rýchleho a jednoduchého uznania a výkonu rozhodnutí vydaných v členskom štáte, ako aj právnou istotou, ktoré vyplývajú z nariadenia č. 1215/2012. Na druhej strane, ako opakovane uviedol Súdny dvor, hoci cieľom právnych nástrojov občianskeho procesného práva je v prvom rade zlepšiť efektívnosť a rýchlosť súdnych konaní, ako aj zabezpečiť riadny výkon spravodlivosti, *tieto ciele nemožno dosiahnuť oslabením, a to akýmkoľvek spôsobom, účinného dodržiavania práva adresátov týchto písomností na obranu.*²⁵

²² Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32.

²³ Rozsudok z 13. júla 1995, Hengst Import (C-474/93, EU:C:1995:243, bod 19).

²⁴ Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júna 1981, Klomps (166/80, EU:C:1981:137, body 12 a 13).

²⁵ Rozsudok z 2. marca 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, bod 51).

1) Všeobecné kritériá rozvinuté judikatúrou

72. Na účely určenia, či súdne konanie porušuje právo na účinný prostriedok nápravy je potrebné zistiť, či *podmienky konania o námietke* stanovené vnútroštátnym právom nemajú za následok nezanedbateľné riziko, že dotknutí účastníci konania nebudú môcť podať požadovanú námietku.²⁶ Predovšetkým, lehota na prípravu a podanie účinného opravného prostriedku musí byť z vecného hľadiska dostatočná.²⁷ Vzhľadom na to, že jednotlivé konania sa môžu výrazne líšiť od jedného vnútroštátneho právneho poriadku k druhému, treba pripomenúť, že medzi kritériami, ktoré podľa Súdneho dvora musia byť zohľadnené pri posúdení primeranosti lehoty na účely zabezpečenia ochrany práv na obhajobu, sa okrem iných nachádza *význam rozhodnutí, ktoré sa majú prijať, pre zúčastnené osoby, ako aj komplexnosť postupov.*²⁸

73. Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec domnievam sa, že vydanie platobného rozkazu zahŕňa nezanedbateľné riziká, pretože takéto súdne rozhodnutie sa *priamo dotýka majetkových záujmov* adresáta. Táto úvaha platí ešte viac v prípade, ak sa platobný rozkaz týka, tak ako v prejednávanej veci, vysokej sumy. Okrem toho nemožno vylúčiť, že okrem tohto majetkového rizika existujú ďalšie závažné a legitímne dôvody spôsobilé odôvodniť potrebu brániť sa na súde, a to *predísť každému poškodeniu dobrej povesti* súvisiacej s týmto konaním. Ako totiž uvádza žalobkyňa vo svojich písomných pripomienkach, bola povinná zaplatiť pohľadávku, ktorej platba bola od nej žiadaná len z dôvodu, že bola držiteľkou vymáhateľných pohľadávok voči iným dlžníkom v Slovinsku a že jej povest' by utrpela vážne škody, ak by tieto pohľadávky boli predmetom exekučného konania. Vzhľadom na tieto okolnosti sa mi zdá nepopierateľné, že žalobkyňa má zjavný záujem brániť sa proti exekučnému príkazu vydanému Okresným súdom Lubľana. Význam predmetného konania pre žalobkyňu preto nemôže byť spochybnený.

74. Pokiaľ ide o komplexnosť predmetného konania, domnievam sa, že podanie námietky voči exekučnému príkazu *vyžaduje podniknúť určité kroky*, a to na jednej strane je potrebné objasniť okolnosti, za ktorých pohľadávka vznikla, a na druhej strane uviesť právne tvrdenia schopné spochybniť platnosť tejto pohľadávky alebo jej vymáhateľnosť, pri zohľadnení pravidiel občianskeho súdneho konania v oblasti dôkazného bremena. V závislosti od okolností sa *táto úloha môže prejaviť ako osobitne zložitá* a z tohto dôvodu *vyžadovať pomoc právneho poradcu, advokáta alebo iného právneho odborníka.*

75. Treba však uviesť, že tento posledný uvedený aspekt môže rozhodujúcim spôsobom ovplyvniť posúdenie otázky, či procesná lehota môže byť považovaná za dostatočnú na zabezpečenie účinnej obhajoby.²⁹ Keďže právny laik sa bude všeobecne konfrontovať s väčšími problémami – čo nie je prípad osoby s odbornou kvalifikáciou alebo potrebnou skúsenosťou – bude potrebovať dlhšiu lehotu. *Žiadne procesné pravidlo však všeobecne nepriznáva vnútroštátnemu súdu mieru voľnej úvahy pri stanovení lehôt ani pri ich predĺžení*, takže táto možnosť nemôže byť vzatá do úvahy. Z tohto dôvodu musí adresát súdnej písomnosti rešpektovať stanovenú lehotu bez toho, aby mu mohlo byť priznané výhodnejšie zaobchádzanie.

²⁶ Rozsudky z 9. marca 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, bod 39), a Profi Credit Polska (bod 61).

²⁷ Rozsudok z 9. septembra 2020, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Zamietnutie následnej žiadosti – Lehota na podanie opravného prostriedku) (C-651/19, EU:C:2020:681, bod 57).

²⁸ Rozsudok z 9. septembra 2020, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Zamietnutie následnej žiadosti – Lehota na podanie opravného prostriedku) (C-651/19, EU:C:2020:681, bod 53).

²⁹ Z rozsudku z 9. septembra 2020, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Zamietnutie následnej žiadosti – Lehota na podanie opravného prostriedku) (C-651/19, EU:C:2020:681, body 62 a 63), vyplýva, že možnosť právneho zastúpenia má rozhodujúci vplyv na posúdenie otázky, či procesná lehota môže byť považovaná za dostatočnú na zabezpečenie účinnej obhajoby.

76. V každom prípade som presvedčený o tom, že komplexnosť konania nemôže byť posudzovaná iba abstraktne. Zdá sa skôr potrebné zohľadniť *podmienky predmetného konania ako celku*, ako to vyplýva napríklad z judikatúry Súdneho dvora, ktorú uvediem nižšie.

2) *Paralely s vecou Profi Credit Polska*

77. V tejto súvislosti chcem uviesť, že Súdny dvor v rozsudku Profi Credit Polska, ktorý sa týkal situácie porovnateľnej s vecou samou, rozhodol, pokiaľ ide o článok 7 ods. 1 smernice 93/13/EHS³⁰, že vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje, že odpor proti platobnému rozkazu musí byť podaný v lehote dvoch týždňov a že odporca musí vo svojom odpore uviesť uplatňované dôvody a námietky, ako aj skutkové okolnosti a dôkazy, ktoré súdu umožnia posúdiť nekalý charakter zmluvnej podmienky, spôsobuje riziko, že spotrebiteľ nepodá odpor alebo že odpor bude neprípustný.³¹

78. Treba uviesť, že Súdny dvor v podstate sledoval návrh rozhodnutia, ktorý v tejto veci predniesla generálna advokátka Kokott, odkazujúc viackrát na právnu analýzu obsiahnutú v návrhoch generálnej advokátky. Tieto návrhy nadobúdajú podľa mňa osobitnú relevantnosť v prejednávanej veci, keďže umožňujú lepšie pochopiť dôvody, ktoré viedli Súdny dvor k záveru, že predmetné procesné podmienky mohli nadmerne sťažiť výkon práva podať odpor proti platobnému rozkazu. Konkrétnejšie, generálna advokátka sa domnievala, že lehota dvoch týždňov „však nie je príliš krátka, keďže spotrebiteľ musí v rámci tejto lehoty urobiť akýkoľvek úkon“ a že je zlučiteľná so zásadou efektivity iba vtedy, ak spotrebiteľ „v rámci tejto lehoty nemusí uviesť skutočnosti a dôkazy, ktoré sú základom preskúmania nekalej povahy podmienok zmluvy o úvere“³².

79. Toto uvažovanie sa mi zdá logické a uplatniteľné na prejednanú vec vzhľadom na podobnosť, ktoré existujú medzi procesnými pravidlami skúmanými Súdny dvorom v rozsudku Profi Credit Polska, a tými, o ktoré ide v prejednávanej veci. V záujme lepšieho pochopenia analýzy vysvetlím kritériá, z ktorých vychádzal Súdny dvor vo vyššie citovanej veci a ktoré sú podľa mňa splnené v prejednávanej veci. Po zdôraznení *paralel medzi dvoma vecami* vysvetlím, aký má byť podľa mňa *záver, ktorý treba vyvodiť*, pokiaľ ide o riešenie prejednávanej veci.

i) *Odpor proti platobnému rozkazu*

80. Na úvod treba upriamiť pozornosť na skutočnosť, že predmetom týchto dvoch vecí je právo podať odpor proti platobnému rozkazu. Procesná situácia adresáta súdnej písomnosti v týchto dvoch veciach je v podstate rovnaká v tom zmysle, že adresát je povinný brániť sa proti súdnemu rozhodnutiu vydanému bez predchádzajúceho kontradiktórneho konania a bez exekučného titulu, len na základe tvrdení navrhovateľky na výkon rozhodnutia, zatiaľ čo úloha sudcu rozhodujúceho v konaní o uložení platobného rozkazu sa obmedzuje na overenie formálnej správnosti dokumentov potvrdzujúcich existenciu pohľadávky.³³

³⁰ Smernica Rady z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 1993, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288).

³¹ Rozsudok Profi Credit Polska (body 62 až 67).

³² Návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:293, bod 79).

³³ Rozsudok Profi Credit Polska (body 28 a 29).

ii) Povinnosť adresáta súdnej písomnosti odôvodniť svoju námietku

81. Podobne ako vnútroštátna právna úprava, o ktorú išlo vo veci Profi Credit Polska, slovinská právna úprava, ktorá je predmetom skúmania v prejednávanej veci, vyžaduje, aby námietka proti exekučnému príkazu bola odôvodnená, a predovšetkým, aby boli uvedené určité skutkové okolnosti spolu s dôkazmi.³⁴ Na základe toho sú procesné požiadavky uložené vnútroštátnou právnou úpravou v oboch veciach relatívne prísne v rozsahu, v akom nestačí, aby adresát súdnej písomnosti „reagoval“ na exekučný príkaz napríklad tak, že najprv vyjadrí svoju vôľu brániť sa, a písomné pripomienky bude môcť predložiť v neskoršom štádiu konania, na ktoré sa vzťahuje dlhšia lehota.

82. V prejednávanej veci je totiž adresát súdnej písomnosti povinný predložiť „úplné“ vyjadrenie k návrhu obsahujúce všetky skutkové okolnosti a relevantné dôkazy v lehote, ktorá začína plynúť od doručenia exekučného príkazu, čo vyžaduje veľké úsilie, ako som už vysvetlil.³⁵ Vzhľadom na skutočnosť, že táto úloha nemôže byť vo všetkých prípadoch splnená bez právnej pomoci advokáta alebo iného právneho odborníka, je logické dospieť k záveru, že táto požiadavka spôsobuje riziko, že adresát súdnej písomnosti nebude môcť podať námietku alebo že námietka bude nepripustná.

iii) Lehota na podanie námietky je kratšia ako dva týždne

83. V právnej praxi je všeobecne uznávané, že dostatočná lehota predstavuje základnú podmienku na účely náležitej prípravy obhajoby pred súdom. Navyše treba uviesť, že ako jedna zo skutočností, ktoré charakterizujú spravodlivý proces, záruka práva na poskytnutie dostatočného času na prípravu svojej obhajoby je výrazom právneho štátu.³⁶ Z týchto dôvodov je logické predpokladať, že čím je lehota na uskutočnenie procesného úkonu dlhšia, tým dôkladnejšia bude môcť byť príprava.

84. Na základe týchto úvah by som chcel uviesť, že pokiaľ ide o prejednanú vec, lehota na podanie námietky proti exekučnému príkazu je iba osemdňová a nie je možné ju predĺžiť, zatiaľ čo vo veci Profi Credit Polska mala táto lehota dĺžku *dvoch týždňov*.³⁷ Treba tiež uviesť, že podľa informácií poskytnutých slovinskou vládou v jej písomných pripomienkach táto právna úprava neprihliada na štátne sviatky alebo dni pracovného pokoja, okrem prípadu, že ide o posledný deň lehoty. V takom prípade lehota uplynie v prvý nasledujúci pracovný deň. Predmetná slovinská právna úprava je teda oveľa reštriktívnejšia a spôsobuje tým obhajobe viac ťažkostí. Na základe toho kritika Súdneho dvora týkajúca sa krátkosti lehoty stanovenej za okolností, ktoré viedli k rozsudku Profi Credit Polska, by mala platiť ešte viac v prejednávanej veci.

³⁴ Rozsudok Profi Credit Polska (bod 65).

³⁵ Pozri bod 74 vyššie.

³⁶ Článok 6 ods. 3 písm. b) Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd stanovuje, že „každý, kto je obvinený z trestného činu... má mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát). Napriek zneniu naznačujúcemu súvislosť len s trestným konaním toto ustanovenie bolo uplatňované Európskym súdom pre ľudské práva aj na správne a občianske konanie (pozri rozsudok ESLP, 17. marca 2015, Adorisio a iní v. Holandsko, CE:ECHR:2015:0317DEC004731513, týkajúci sa krátkej lehoty na podanie odvolania).

³⁷ Rozsudok Profi Credit Polska (bod 66).

iv) Povinnosť zaplatiť súdne poplatky

85. Zo spisu okrem toho vyplýva, že slovínská právna úprava má ďalšiu podobnosť s poľskou právnou úpravou, o ktorú išlo vo veci Profi Credit Polska, v tom, že vyžaduje zaplataenie súdnych poplatkov. V súlade s informáciami poskytnutými vnútroštátnym súdom totiž žalovaní dostali od Okresného súdu Ľublana výzvu na zaplataenie súdnych poplatkov v lehote ôsmich dní, pričom túto povinnosť splnili v stanovenej lehote.³⁸

86. Hoci sa suma zaplataená v danej veci nezdá byť mimoriadne vysoká, netreba prehliadnúť skutočnosť, že povinnosť zaplatiť súdne poplatky predstavuje v každom prípade *administratívnu požiadavku*, ktorú treba rešpektovať. Okrem toho nemožno vylúčiť, že existujú ďalšie príklady, v ktorých adresát exekučného príkazu bude povinný zaplatiť *výraznejšie sumy*. Z týchto dôvodov považujem na účely predmetnej analýzy za rozumné predpokladať, že taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, ukladajúca povinnosť zaplatiť súdne poplatky v osobitne krátkej lehote, môže odradiť adresáta súdnej písomnosti podať námietku proti rozhodnutiu o uložení platobnej povinnosti, ako správne uviedol Súdny dvor vo vyššie citovanej veci.³⁹

v) Úroveň obozretnosti očakávanej od jednotlivca v jeho právnych vzťahoch

87. Faktický rozdiel medzi týmito dvoma vecami týkajúcimi sa postavenia adresáta príslušnej súdnej písomnosti vyžadujú z mojej strany niekoľko pripomienok. Som si vedomý skutočnosti, že *podnikatelia* podliehajú prísnejším požiadavkám obozretnosti ako *spotrebitelia*, pokiaľ ide o ich právne vzťahy. Podnik vo všeobecnosti disponuje určitou *znalosťou a skúsenosťou*, pokiaľ ide o správu zmluvných vzťahov so svojimi obchodnými partnermi a klientmi, ktoré mu umožňujú konať zručnejšie v podnikateľskom svete. V rozsahu, v akom to neplatí pre spotrebiteľa, sa tento spotrebiteľ má považovať za osobitne hodného ochrany. Táto myšlienka nachádza svoje vyjadrenie v rozsiahlej judikatúre Súdneho dvora týkajúcej sa smernice 93/13,⁴⁰ do ktorej patrí rozsudok Profi Credit Polska. Analýza tohto rozsudku totiž zvyrazňuje právnu úvahu riadenú účelom chrániť spotrebiteľov, vzhľadom na to, ako uvádza Súdny dvor, že sa nachádzajú v znevýhodnenom postavení v porovnaní s predajcami alebo dodávateľmi.⁴¹

88. Nemyslím si preto, že táto okolnosť môže mať sama osebe rozhodujúci vplyv na analýzu. Nezávisle od skutočnosti, že rozhodnutie o uložení platobnej povinnosti je v prejednávanej veci adresované spoločnosti, ktorá pôsobí v medzinárodnej nákladnej doprave, teda predajcovi či dodávateľovi, zdá sa mi, že lehota ôsmich dní je príliš krátka na to, aby mu umožnila v plnom rozsahu vykonať svoje právo na účinnú obhajobu. Z tohto dôvodu sa v tomto štádiu analýzy treba domnievať, že aj pri uplatnení *vyššej úrovne obozretnosti* predmetná právna úprava nezodpovedá požiadavkám práva Únie.

3) Syntéza analýzy

89. Toto vysvetlenie paralel, ktoré mohli byť zistené medzi danými dvoma vecami, odhaľuje prekážky, ktorým musí čeliť adresát súdnej písomnosti v takej situácii, o akú ide vo veci samej. V prejednávanej veci je zrejmé, že požiadavky stanovené vnútroštátnymi právnymi predpismi neprihliadajú na skutočnosť, že adresát súdnej listiny majúcej charakteristiky exekučného

³⁸ Pozri bod 26 vyššie.

³⁹ Rozsudok Profi Credit Polska (body 67 a 68).

⁴⁰ Pozri rozsudok z 26. októbra 2006, Mostaza Claro (C-168/05, EU:C:2006:675, body 25 a 26).

⁴¹ Rozsudok Profi Credit Polska (bod 40).

príkazu, ktorý nevyužije svoje právo odmietnuť prevziať danú listinu v súlade s článkom 8 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007, potrebuje určitý čas na oboznámenie sa s obsahom doručených dokumentov, na žiadosť o právne poradenstvo advokáta alebo iného právneho odborníka, na zaplatenie súdnych poplatkov požadovaných zákonom, na prípravu svojej obhajoby,⁴² na vykonanie prípadných prekladov dokumentov a zaslanie vyjadrenia na svoju obranu obsahujúceho všetky skutkové okolnosti a relevantné dôkazy súdu, na ktorý sa obrátil veriteľ a ktorý má sídlo v inom členskom štáte.

90. Odôvodnenia uvedené vyššie ukazujú, že je potrebné *prihliadnuť na všetky tieto aspekty* pri posúdení otázky, či lehota na podanie námietky proti exekučnému príkazu umožňuje účinný výkon práva na obhajobu. Koniec koncov, odradzujúci charakter tejto lehoty vyplýva často z množstva faktorov súvisiacich s požiadavkami vnútroštátnych procesných pravidiel. V tomto smere sa domnievam, že ak by bolo stanovené, že predmetná lehota porušuje právo na obhajobu z dôvodu jej dĺžky a osobitostí konania o námietke, *toto konštatovanie by malo viesť k zamietnutiu uznania a výkonu tohto exekučného príkazu*, keďže je to jediný spôsob, ako zabezpečiť účinnú ochranu dotknutej osoby.

91. Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec, keďže podmienky stanovené slovinskou právnou úpravou na podanie odporu proti platobnému rozkazu sú *rovnako reštriktívne, alebo dokonca reštriktívnejšie*, ako tie, ktoré stanovuje poľská právna úprava vo veci Profi Credit Polska, domnievam sa, že ako celok *môžu nadmerne sťažiť výkon práva na podanie opravného prostriedku* podľa článku 45 ods. 1 písm. b) a článku 46 nariadenia č. 1215/2012 v spojení s článkom 47 Charty.⁴³

92. Vzhľadom na všetky predchádzajúce odôvodnenia uvádzam – s výhradou posúdenia, ktoré prislúcha vykonať vnútroštátnemu súdu s ohľadom na kritériá uvedené v bode 87 vyššie – že účinná ochrana práva na obhajobu nie je zaručená za takých okolností, o aké ide vo veci samej. Z tohto dôvodu sa domnievam, že treba zamietnuť uznanie a výkon exekučného príkazu vydaného za týchto okolností, podľa článku 45 ods. 1 písm. b) a článku 46 nariadenia č. 1215/2012 v spojení s článkom 47 Charty.

3. Odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku

93. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov navrhujem odpovedať na prvú prejudiciálnu otázku tak, že článok 45 ods. 1 písm. b) a článok 46 nariadenia č. 1215/2012 v spojení s článkom 47 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že treba zamietnuť uznanie a výkon rozhodnutia, ktoré nebolo vydané v rámci kontradiktórneho konania, pokiaľ opravný prostriedok proti rozhodnutiu musí byť podaný v inom jazyku, ako je úradný jazyk členského štátu, v ktorom má žalovaný bydlisko, alebo ak v tomto členskom štáte existuje viacero úradných jazykov, v inom jazyku, ako je úradný jazyk alebo jeden z úradných jazykov miesta, v ktorom má bydlisko, a ak podľa práva členského štátu, v ktorom bolo rozhodnutie vydané, lehota na podanie opravného prostriedku je iba osem kalendárnych dní a nedá sa predĺžiť.

⁴² Pozri rozsudok z 9. marca 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, bod 48), týkajúci sa výkladu článku 16 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky (Ú. v. EÚ L 143, 2004, s. 15; Mim. vyd. 19/007, s. 38), v spojení s jeho odôvodnením 12, z ktorého vyplýva, že dlžník má byť informovaný včas a takým spôsobom, aby mu to umožnilo *pripraviť si obhajobu*.

⁴³ SLADIČ, J.: Evropska izterjava in zavarovanje terjatev s prikazom postopka v Sloveniji in Avstriji. In: *Pravosodni bilten*, 40 (2019), zv. 3, s. 27 a 28, tiež vyjadruje pochybnosti o zlučiteľnosti lehoty ôsmich dní stanovenej slovinskou právnou úpravou s právom Únie, odkazujúc práve na podobnosti s poľskou právnou úpravou, ktorá bola predmetom veci Profi Credit Polska.

D. O tretej prejudiciálnej otázke

94. Vnútroštátny súd sa svojou treťou otázkou pýta, či sa článok 18 prvý odsek ZFEÚ má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej námietka proti exekučnému príkazu musí byť odôvodnená a podaná v lehote ôsmich dní nezávisle od skutočnosti, že adresát tohto exekučného príkazu má sídlo v inom členskom štáte a že tento exekučný príkaz nie je napísaný v úradnom jazyku prijímajúceho členského štátu, ani v jazyku, ktorému adresát rozumie.

95. Pokiaľ ide o výklad článku 18 ZFEÚ treba pripomenúť, ako to vyplýva z ustálenej judikatúry, že tento článok sa môže samostatne uplatniť len v situáciách upravených právom Únie, pre ktoré Zmluva o FEÚ nestanovuje osobitné pravidlá zákazu diskriminácie.⁴⁴

96. Podľa článku 18 ZFEÚ je zakázaná akákoľvek diskriminácia na základe štátnej príslušnosti, čo zahŕňa rôzne formy nepriamej diskriminácie, napríklad prostredníctvom osobitných jazykových režimov.⁴⁵ V tejto súvislosti treba uviesť, pokiaľ ide o nariadenie č. 1393/2007, že jeho článok 8 konkretizuje zákaz diskriminácie založenej na jazyku účastníkov konania, na základe čoho nie je potrebné podať samostatný výklad článku 18 ods. 1 ZFEÚ.

97. Pokiaľ ide o nariadenie č. 1215/2012, treba konštatovať, že vo veci týkajúcej sa otázky, či mohlo dôjsť k diskriminácii na základe tohto článku v osobitostiach chorvátskeho práva v oblasti exekučných príkazov vydaných notármi v Chorvátsku na základe verejnej listiny, ktoré nemohli byť uznané ani vykonané v inom členskom štáte na základe tohto nariadenia, Súdny dvor podal samostatný výklad článku 18 ZFEÚ v prípade neexistencie iných osobitných ustanovení týkajúcich sa zákazu diskriminácie v rámci tohto nariadenia.⁴⁶

98. Článok 18 ZFEÚ stanovuje zásadu rovnosti zaobchádzania a smeruje k zrušeniu všetkých opatrení, ktoré ukladajú voči štátnemu príslušníkovi iného členského štátu rozdielne zaobchádzanie, ktoré ho dostávajú do faktickej alebo právnej situácie, ktorá je nevýhodná v porovnaní so štátnymi príslušníkmi daného štátu. Smeruje tak k zabráneniu tomu, aby sa v oblasti práva Únie zaobchádzalo s porovnateľnými situáciami rozdielne a naopak.

99. V prejednávanej veci sa žalobkyňa zastúpená žalovanými rozhodla nevyužiť svoje právo odmietnuť prevziať doručенú písomnosť, stanovené v článku 8 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007.⁴⁷ Dostala sa tým do rovnakej situácie ako slovinskí štátni príslušníci z hľadiska lehoty na podanie námietky proti exekučnému príkazu. Napokon aj slovinská vláda upriamila pozornosť na túto skutočnosť vo svojich písomných pripomienkach. Nezdá sa teda, že slovinská právna úprava stanovuje rozdielne zaobchádzanie podľa kritéria štátnej príslušnosti.

100. Keďže sa v prejednávanej veci po prvé uplatňujú osobitné ustanovenia týkajúce sa zákazu diskriminácie a po druhé adresát súdnej písomnosti sa dobrovoľne vzdal zaobchádzania, ktoré by bolo rozdielne od zaobchádzania so slovinskými štátnymi príslušníkmi nachádzajúcimi sa v rovnakej situácii, nevidím tu možnosť uplatnenia článku 18 ZFEÚ. Výklad tohto ustanovenia

⁴⁴ Rozsudky z 26. januára 1993, Werner (C-112/91, EU:C:1993:27, bod 19); z 10. februára 2011, Missionswerk Werner Heukelbach (C-25/10, EU:C:2011:65, bod 18); z 18. júla 2017, Erzberger (C-566/15, EU:C:2017:562, bod 25), a z 29. októbra 2015, Nagy (C-583/14, EU:C:2015:737, bod 24).

⁴⁵ Rozsudky z 24. novembra 1998, Bickel a Franz (C-274/96, EU:C:1998:563, bod 31), a z 27. marca 2014, Grauel Rüffer (C-322/13, EU:C:2014:189, bod 27).

⁴⁶ Rozsudok zo 7. mája 2020, Parking a Interplastics (C-267/19 a C-323/19, EU:C:2020:351, bod 45).

⁴⁷ Pozri bod 56 vyššie.

teda nie je potrebný na účely rozhodnutia v spore vo veci samej. Považujem však za vhodné výslovne ho uviesť pre vnútroštátny súd v snahe o jasnosť a lepšie pochopenie odpovedí, ktoré dá Súdny dvor na prejudiciálne otázky položené týmto súdom.

101. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené treba na tretiu prejudiciálnu otázku odpovedať tak, že článok 18 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatňuje na situáciu, v ktorej sa adresát súdnej písomnosti vzdal uplatnenia svojho práva odmietnuť prevziať doručovanú písomnosť v súlade s článkom 8 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007.

VI. Návrh

102. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Bezirksgericht Bleiburg (Okresný súd Bleiburg, Rakúsko), takto:

1. Článok 8 ods. 1 a 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch (doručovanie písomností) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 v spojení s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave štátu, v ktorom došlo k odsúdeniu, podľa ktorej lehota na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu obsiahnutému v súdnej písomnosti doručenej v súlade s nariadením č. 1393/2007 začína plynúť dňom doručenia predmetnej písomnosti, a nie až po uplynutí lehoty jedného týždňa stanovenej v odseku 1 tohto článku na účely odmietnutia prevziať túto písomnosť.
2. Článok 45 ods. 1 písm. b) a článok 46 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach v spojení s článkom 47 Charty základných práv sa majú vykladať v tom zmysle, že treba zamietnuť uznanie a výkon rozhodnutia, ktoré nebolo vydané v rámci kontradiktórneho konania, pokiaľ opravný prostriedok proti rozhodnutiu musí byť vyhotovený v inom jazyku, ako je úradný jazyk členského štátu, v ktorom má žalovaný bydlisko, alebo ak v tomto členskom štáte existuje viacero úradných jazykov, v inom jazyku, ako je úradný jazyk alebo jeden z úradných jazykov miesta, v ktorom má bydlisko, a ak podľa práva členského štátu, v ktorom bolo rozhodnutie vydané, lehota na podanie opravného prostriedku je iba osem kalendárnych dní a nedá sa predĺžiť.
3. Článok 18 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatňuje na situáciu, v ktorej sa adresát súdnej písomnosti vzdal uplatnenia svojho práva odmietnuť prevziať doručovanú písomnosť v súlade s článkom 8 ods. 1 nariadenia č. 1393/2007.